

Něco nového o „Deskách z vesmíru“

Z knihy Satelity bohů od Hartwiga Hausdorfa V listopadu 1974 se poprvé setkal v Číně jeden cestovatel z Evropy s relikty, které podle oficiálních zpráv vůbec neexistují. Ony zdánlivě pouze v pochybných zprávách existující objekty, které byly objeveny jednou čínskou expedicí údajně v letech 1937-38 v jeskynních hrobech ve vzdáleném pohoří Bajanchar-úl.

. 716 disků ze žuly nebo podobného tvrdého materiálu, které jsou opředeny vzrušující hádankou tohoto století, bylo tehdy nalezeno vedle koster ne příliš velkých bytostí a převezeno do hlavního města. Tyto asi centimetr silné předměty se podle popisu nápadně podobají nám známým dlouhohrajícím deskám. O to více, že podobně jako ony mají v prostředku přibližně na prst velký otvor. Od otvoru se táhnou až k okraji zvláštní rýhy. A právě tyto „runy“ vedly v akademickém světě ke vzniku mnoha sporných pro a proti. Pět vědců na univerzitě v Pekingu pod vedením profesora Tsum Um Nuije si vzalo za úkol rozluštit tyto jedinečné hieroglyfy na žulových discích. Po dlouhodobých studiích došli k výsledku. Než ho však mohli oficiálně prezentovat, bylo jim zveřejnění vedením univerzity striktně zakázáno! Tsum Um Nui a jeho kolegové však tvrdohlavě trvali na tom, aby výsledky jejich práce zveřejněny byly. Tak došlo k prudkým výměnám názorů mezi katedrami univerzity, až konečně kompetentní místa o něco ustoupila a udělila souhlas. Už titul publikace, kterou Tsum Um Nui a jeho spoluautoři zveřejnili konečně v roce 1962, přímo podněcoval většinu univerzitních kolegů k zjevnému odporu: „Texty o vesmírných lodích, které existovaly před 12000 lety.“ Tento název okamžitě rozpoutal velký vědecký spor. Obsah práce byl totiž v rozporu s názory etablovaných archeologů. Překlad zní takto: „Lid Dropa přišel z oblohy se svými vznášedly. Desetkrát se naši muži, ženy a děti skryli v jeskyních, až teprve při východu slunce konečně ze znaků a posunků pochopili, že vůči nám nechovají zlé úmysly.“ Co se tehdy udalo? Pro Tsum Um Nuje to nebylo už žádnou hádankou. Znal i další události, které byly spojeny s nálezem oněch 716 disků ze žuly. Expedice pod vedením archeologa Ťi Pu-teje narazila v těžko přístupném pohoří Bajanchar-úl ležícím v provincii Čchin-chaj na jeskyně, kde byla pohřebiště. Poté, co bylo několik těchto skalních hrobů otevřeno, byly zde nalezeny kostry malých postav, které však měly nezvyklé anatomické rysy - drobnou stavbu těla a nepřírozeně velké lebky. **TAJEMNÉ LEGENDY ZÍSKÁVAJÍ KONKRÉTNÍ PODOBU** Zkušené účastníci expedice, kteří byli také etnology, si vzpomněli na staré příběhy, které v této oblasti kolovaly. Řeč byla o dvou horských kmenech, které se zde před dlouhou dobou usídlily. Byly nazývány Dropa a Kham. Lidé těchto kmenů byli trpasličího vzrůstu, tzn. vysocí nanejvýš 130 cm. Trpasličí bytosti úzkostlivě dbaly na to, aby se vyvarovaly jakéhokoliv kontaktu s ostatními obyvateli hor, a nikdy také neopouštěly oblast, ve které se usídlily. Ověřit tyto údaje bylo však nemožné. Oba kmény mezitím vymřely a údajně neexistovali ani žádní potomci, kteří by zde ještě mohli žít. Profesor Tsum Um Nui a jeho kolegové se mezitím dověděli o dalších podrobnostech expedice, která proběhla na přelomu let 1937/38. Ťi Pu-tej podal informace i o tom, jaký neobvyklý nález učinil na stěnách těchto pohřebních jeskyní: „Všimli jsme si zde jedinečných rytin s jedním zvláštním motivem,“ je uvedeno v publikaci, kterou zveřejnil Ťi Pu-tej jako zprávu o své expedici a která byla ve třicátých letech v Číně vydána. „Zřetelně jsme zde rozeznali Slunce, Měsíc a devět planet naší sluneční soustavy, které byly vyryty do stěny skály. Mezi nimi byly body velikosti hrášku, které pravděpodobně znázorňovaly jejich spojení se Zemí.“ Měly tyto

rytiny ukazovat přistávací manévry vesmírných lodí? Zvláštní: také v oblasti Kohistanu (Afghánistán) existují podobná zobrazení. Také tam se nacházejí jeskynní kresby, na nichž je Země spojena s Venuší čárkovanou linkou. Náhoda? Pro profesora Tsum Um Nuje to byl jasný impuls. Rozpoznal zde souvislost mezi rytinami na zdech jeskyní a rozluštěným textem na kamenných talířích. Proto se zmiňuje ve své publikaci zveřejněné v roce 1962 o onom vyprávění, v němž je řeč o kmenu „malých žlutých mužů“, kteří kdysi přišli „na zem z oblohy“. Nápadný na tomto vyprávění je popis těchto bytostí. Cizinci malého vzrůstu úzčí v ramenou, extrémně hubeného těla a s objemnou hlavou. V souvislosti s trpasličími kostrami, na které narazil archeolog Ťi Pu-tej při své expedici 1937/38, berou na sebe tyto tajemné mýty neočekávanou podobu! Dále jsou bytosti popisovány v mýtech jako odporně ošklivé. To zřejmě vedlo při opakovaných setkáních s normálně vzrostlými obyvateli hor ke snaze nepříjemné vetřelce vyhnat. Cizinci byli pronásledováni na koních a mnoho jich bylo neúprosně zabito. Tsum Um Nui odhalil ještě další souvislosti. V horských jeskyních byly svého času nalezeny ještě jiné hroby, v nichž byli pohřbeni normálně vzrostlí lidé. Zde mohou vědci vyslovovat pouze domněnky, zda kdysi došlo k dohodě mezi lidem Dropa a původními obyvateli, kteří je svou tělesnou výškou převyšovali a žili s nimi pohromadě. OPICE NEBO MIMOZEMŠTANÉ? Podle očekávání narazily tyto domněnky u kolegů Tsum Um Nuje na nepochopení a příkré odmítnutí. Také teorie Ťi Pu-teje, že se v hrobech našly pozůstatky neobyčejně malé rasy horských obyvatel, nenašla u vědců žádnou odezvu. Přisoudili kostry jednoduše vymřelému druhu trpasličích opic. Profesor Tsum Um Nui však přesto nepovolil a odmítl oficiální výklad jako zcela nesmyslný. Sarkasticky se ptal, jak by se zdůvodnilo, že si tyto opice položily do svých hrobů oněch 716 žulových kotoučů. Obětiny, alespoň v tomto existovala v archeologických kruzích shoda, byly ve všech dobách tím nejdražším a nejcennějším a měly dodat mrtvému vážnosti. 716 kamenných kotoučů muselo mít tedy podle této teorie ohromný význam a cenu. Uvěříme-li nápisům, pak mají mimozemský původ. Ale ještě i jiné okolnosti mluví pro tento odvážný závěr. Jakmile se Tsum Um Nui a jeho asistenti začali zabývat výzkumem záhadných artefaktů, bylo vynaloženo veškeré úsilí, aby byly tyto deskám podobné kamenné disky analyzovány do všech podrobností. V roce 1962 byl vztah k Sovětům ještě relativně dobrý. Disky byly očištěny od částecek skály, které na nich ulpěly, a některé z nich byly poslány do Akademie věd v Moskvě. Zde byly velice přesně zkoumány a přitom došlo k zajímavým odhalením. Každá z těchto desek obsahuje velké množství kobaltu a kovových příměsí. Geologové zkoumali obětiny také osciloskopem - a nemohli uvěřit vlastním očím! Přístroj naměřil velké vibrace, což ukazovalo na to, že kdysi byly disky vystaveny silnému elektrickému náboji. Tsum Um Nui a jeho kolegové získávali na jistotě, když bylo diskům přiznáno stáří 12 000 let. Byly zhotoveny zjevně ve stejnou dobu, ze které pocházely trpasličí bytosti. Dá se předpokládat, že 716 artefaktů bylo položeno do hrobů těchto bytostí bezprostředně po jejich smrti. Práce Tsum Um Nuje nedošla na univerzitě v Pekingu žádného uznání, byla ignorována a kritizována. To nakonec vedlo profesora k tomu, že svou činnost v hlavním městě Číny skončil a vzdal se místa na katedře. Ještě předtím, než se přehnal přes lidovou republiku neblahá kulturní revoluce, uchýlil se zklamaný a ve své akademické reputaci hluboce uražený učenec do Japonska. Tam publikoval výsledky svých výzkumů a zveřejnil je v knižní podobě. Popularitu nezískala však jeho práce ani zde, neboť ani na japonské vědce neudělal výzkum Tsum Um Nuje žádný dojem. Toto poslední zklamání bylo asi také jednou z věcí, která přispěla k profesorovu špatnému zdraví. V každém případě se stále více a více stahoval z veřejnosti a onemocněl těžkou chorobou. V roce 1965 zemřel jako zahořklý muž bez víry ve vědu, kterou představoval. Co se týká přesnosti těchto bibliografických údajů, jsme odkázáni na pramen, který pouze reprodukuje. Vjačeslav Zajcev, dnes již bohužel zemřelý filolog, který měl sklon k tématům pohybujícím se na hranicích vědy a působil tehdy na běloruské Akademii v Minsku, uveřejnil tyto informace v jednom populárně-vědeckém časopise na Západě. Nebylo ani jinak možné, než že skeptici

stejně jako angažovaní odpůrci tohoto příběhu byli neustále aktivní a usilovali o to, aby rozšiřovaná tvrzení zcela vyvrátili. Legitimní teorie, která vstoupila do podvědomí, musí odpovídat pravdě a objektivním údajům. Jsou snad tyto motivy jediným, čím by se mělo oponovat zveřejněním tohoto druhu? Mnozí - jak sami sebe nazývají - „bojovníci za pravdu“ mají ale často zcela jiný důvod. Touha prosadit se a závist je vede proti pomýleným, aby srazili „hydře hlavu“ - jak tohoto obratu často doslovně používají tito strážci pravého učení a žurnalisté v oblasti populárně-vědecké literatury. Každý a všechno, co se nehodí do doktrín oficiálního vědeckého názoru, je dáno do klatby. My jsme - a měli jsme k tomu dobrý důvod - došli k zcela jinému názoru. Neboť naše výzkumné cesty, které byly základem k této knize, do doposud zakázaných zón v Číně posloužily také k tomu, abychom získali alespoň nějaké pravdivé jádro mýtu o kamenných discích, které jsou strašidlem preastronautické literatury. Jak ještě ukážeme, existují skutečně některé nové stopy a poznatky. „NEVÍME NIC...“ Jeden z autorů (P. K.) se obrátil již v roce 1972, po návratu ze své první cesty do Čínské lidové republiky, přes čínské velvyslanectví ve Vídni na Archeologickou akademii v Pekingu a požádal o informace o onom nálezu z roku 1938. Výsledek byl velkým rozčarováním: Archeologická akademie ve vzdálené Číně dementovala vše, co mělo co dělat s kamennými disky. „Pokud je nám známo, nebyly v Číně nikdy nalezeny kamenné talíře, o kterých se zmiňujete ve vašem dopise,“ stálo v odpovědi. „Neexistuje zpráva o nálezu ani o profesorovi Tsum Um Nui. Se srdečným pozdravem Wang Čchung-su, sekretář Archeologického institutu Academia Sinica.“ Mezitím došlo v této záležitosti ke změně, a tím se také vytvořila nová situace. Jedním z těch, kteří se snažili vnést trochu světla do záhadné záležitosti, je náš přítel Walter-Jorg Langbein. Koncem sedmdesátých let učinil podobné pokusy a stejně jako my napsal do Pekingu, se stejným výsledkem. Dopis, který mu byl adresován a podepsán pochopitelně také sekretářem Wang Čchung-suem, obsahoval obligátní dementi s ujištěním, že nikdo o ničem neví! Nesmíme však zapomenout na to, že koncem sedmdesátých let nebyly ještě zahlazeny všechny neblahé stopy kulturní revoluce a nevědomost i ve vysokých akademických kruzích, která se týká určitých archeologických nálezů, nebyla žádnou výjimkou. NEUVĚŘITELNÝ EXPERIMENT Langbein se zabýval ve své knize Das Sphinx-Syndrom také - i když pouze okrajově - kamennými disky; přitom narazil na jisté informace z odkazu anglického vědce dr. Karyl Robin-Evanse. Zatím jsme tedy odkázáni na záznamy tohoto Brita. Podle jeho záznamů se měl dostat alespoň jeden z těchto disků v roce 1945 do Indie. Zde na něj byl upozorněn jistý profesor Sergej Lolladof, který byl v té době ve vojenské službě v Mussorii (severní Indie). Lolladof získal kamenný disk za 60 anglických liber, což tehdy odpovídalo asi 1000 marek. Artefakt měl průměr 22,9 cm a byl 5 cm silný. Nápadná byla tvrdost a také váha. Disk měl neuvěřitelných 13,5 kg. To příliš nezapadá do toho, co jsme se až dosud o kamenných talířích dověděli. Osvěžme si: Dříve než byly některé tyto nálezy odeslány do Moskvy, byly očištěny od přilnutých částí skály. Nemůže být nakonec Lolladofera koupený disk více dohromady spojených exemplářů? Ta věc se měla původně nacházet ve vlastnictví lidu, jemuž bylo dáno jméno „Dzopa“. Tam sloužila k náboženským ceremoniím. Lolladof se pokusil ji provrtat, ale artefakt odolal všem pokusům, i když byl použit vrták s diamantovou korunkou! Po skončení války se vrátil Lolladof do Oxfordu (Anglie). Tam se seznámil s vědcem dr. Karyl Robin-Evansem, který podnikl řadu výzkumných cest do celého světa a živě se zajímal o všechny neobvyklé jevy. Zájem o tento zvláštní objekt je oba velice rychle spojil a dnes můžeme pouze stěží říci, kdo z obou vědců navrhl následující experiment, který skončil tak neuvěřitelnými výsledky. Když položili disk na váhu, která byla zapojena na přístroj pro záznam změn hmotnosti, ztrácel a přibýval tento mysteriózní artefakt na váze. Během dvaceti čtyř hodin, kdy pokus trval, zaznamenala jehla přístroje na papír vlnovku. To by mělo být podle našich znalostí fyziky zcela vyloučeno. V intervalech tři a půl hodiny zaznamenával automatický přístroj přírůstek a úbytek váhy záhadného disku! Dr. Robin-Evans publikoval tento neuvěřitelný experiment v jednom

tehdejší etnologickém časopise a jako odpověď na článek dostal dopis od ruského vědce, který mu psal, že viděl v Tibetu obrázky podobných disků. Ty mají údajně pocházet od lidu, který vykazuje výraznou fyzickou degeneraci a nedá si vyvrátit přesvědčení, že jeho původ je odvozen od bytostí z vesmíru. To vedlo dr. Robin-Evance k rozhodnutí pátrat po původu onoho ominózního reliktu přímo na místě. EXPEDICE DO „TAJEMNÉ ZEMĚ“ Dr. Robin-Evans cestoval přes Lhasu - Tibet, který v polovině čtyřicátých let nebyl ještě obsazen Čínou, do vlasti lidu Dzopa, onoho kmene, který měl sídlit v hraniční oblasti provincií Čching--chaj a S'-čchan. Neobešlo se to bez komplikací, neboť krátce před dosažením vytyčeného cíle odmítli nosiči dál pokračovat v cestě. Tvrdohlavě stáli na svém a nechtěli následovat vedoucího expedice do tajemné země lidu Dzopa. Zdálo se, že na tomto území leží jakési tabu. Angličanovi nezbylo nic jiného než v celém podniku pokračovat na vlastní pěst. U kmene byl dr. Robin-Evans přivítán s velkou nedůvěrou, přesto se mu však brzy podařilo přesvědčit lid Dzopa o svých čistých úmyslech. Prokazovali mu svou pohostinnost a dali mu dokonce k dispozici učitelku, která ho měla seznámit s jazykem kmene. Dr. Robin-Evans dělal v jazyce Dzopa rychlé pokroky, ale také na učitelce nebylo možné přehlédnout, že jsou v neustálém kontaktu - otěhotněla. Tato okolnost měla však pro Angličana pouze sekundární význam. Daleko důležitější pro něj bylo, aby se dověděl něco o dějinách, které byly údajně zapsány na zvláštních kamenných discích - „svatých talířích“. Pokud nyní krátce zrekapitulujeme, co jsme se o nich až doposud dověděli, potom musíme pokládat příslušníky kmene Dzopa za přímé potomky mimozemských návštěvníků. Pokud příslušníci tohoto kmene ještě vůbec existují, musí jich být jen velice málo, neboť v oficiálních zápisech o národnostních menšinách známých lidových skupin v Číně jsme je nenašli. Jako nejméně početná menšina jsou zde uvedeni Che-čeoové, kteří mají 1400 příslušníků. Přesto: Momentálně existuje asi 25 kmenů, které se snaží o to, aby byly ústřední vládou uznány za národnostní menšinu. Patří mezi ně i zmíněný lid Dzopa, pokud ještě existuje? Vlastí cizinců z vesmíru mělo být souhvězdí Síríus. Před tisíci lety navštěvovali tito bohové ze Síria naši planetu častěji. Nejdříve probádali vlastní sluneční soustavu a přitom se ukázalo, že jeden z dvou jejich měsíců je možné osídlit. Obyvatelé měsíce se však postavili nepřátelsky vůči planetárním návštěvníkům a došlo k válce, která skončila úplným zničením bytostí obývajících měsíc. Teprve potom se obyvatelé Síria rozhodli vyhledat ve vesmíru také jiné světy. Také tato zpráva se nachází na tajemných kamenných talířích lidu Dzopa. „Bylo naplánováno 20 expedic. Jedna z lodí, které byly vyslány ze Síria, navštívila dvanáct různých planet a nenarazila na žádné známky života. Teprve třináctá planeta, která byla třetí ve své sluneční soustavě, byl obydlena. My víme, co je tím míněno: Země! DZOPA = DROPA To, co je okamžitě nápadné, je samozřejmě jméno kmene. Liší se jen jedním písmenem od označení jednoho z kmenů z horské oblasti Bajanchar-úl, které známe ze zveřejněných článků Zajceva. Tam je řeč o lidu Dropa - anglický vědec naproti tomu mluví o lidu Dzopa. Ve své knize Úžasná odhalení týkající se tajemného lidu Tibetu objasňuje dr. Robin-Evans i tento rozpor. V poznámkách o výslovnosti jasně ukazuje, že Dzopa vyžaduje přízvuk hned na začátku. „Dropa by se tedy správně mělo vyslovovat Dzopa nebo také Tsopa, ačkoliv i tato výslovnost není zcela správná. Jazyk musí být v ústech posazen poněkud výš, než je potřebné k výslovnosti ‚z‘ v angličtině. Ačkoliv Dropa je nejběžnější výslovnost tohoto jména, mělo by se spíše používat Dzopa, což je přesnější.“ Jak se dr. Robin-Evans dále u lidí Dzopa dověděl, návštěvníci Síria se později vrátili zase zpět na svou rodnou hvězdu. Tady se předpokládá, že členové posádky s velkou pravděpodobností zplodili na naší planetě potomky a zanechali je zde. Proto byla vypravěna druhá expedice. Její přistání se udalo v roce 1014. Přesněji řečeno: k přistání nedošlo, neboť krátce před cílem se loď vymkla kontrole a nemohla být dále ovládána. Došlo ke zřícení v oblasti horského masivu Bajanchar-úl, při kterém byl stroj úplně zničen. Velká část posádky přitom přišla o život nebo byla těžce zraněna. Dr. Robin-Evans se také dověděl, že ti, co přežili, zde bídne živořili a většina těžce raněných nepřežila. JEDEN

MÝTUS - DVĚ VERZE? Srovnajme tedy zprávu anglického vědce, tak jak se tato fakta dověděl od své učitelky z lidu Dzopa, s jinou zprávou ze šedesátých let, která se k nám dostala z Číny různými oklikami. Anglické verzi chybělo pouze jediné: nezvratitelné, především fotografické důkazy. My jsme mezitím získali i to poslední. V našich knihách jsme dva z těchto snímků zveřejnili - a nyní máme k dispozici již všechny čtyři snímky, které manželé Wegererovi udělali v roce 1974. A přes některé rozpory, které se ukazovaly u původního příběhu z oblasti Bajanchar-úl, jež známe z poznámek dr. Robin--Evanse Expedice do tajemné země lidu Dzopa, se zdá, že by mohla být konečně zrušena atmosféra nedokazatelného, která až dosud obklopovala tyto zatím jen z pověstí známé události. Relativně bezbranní azylanti z kosmu byli, jak se dověděl dr. Robin-Evans v roce 1947, když byl hostem u kmene lidu Dzopa, původním obyvatelstvem napadání a decimování. Pět let po zřícení žilo již pouze třicet rodin ztroskotaných astronautů ze Síríie. Bez techniky byli cizinci nuceni existovat v těch nejprimitivnějších podmínkách. Svě mrtvé pohřbívali v jeskyních ve skalách. Na holé stěny malovali obrazy, aby zde dokumentovali svůj tragický osud a objasnili ho pozdějším generacím. Vedle každého svého zemřelého položili kamenný disk, který byl popsán runovým písmem. Postupem času zapadly však přesto tyto události do mlhy zapomnění. Potomci obyvatel Síríie, tedy lid Dzopa respektive jeho kněží, se spokojili s tím, že uctívali tuto minulost ve vytvořeném kultu. Z náboženství a z lidových zvyků zde vlastně získáváme tytéž informace. Návštěva dr. Robin-Evanse u tajuplného kmene v čínské provincii Čching-chaj byla poněkud překotně ukončena. Angličan neměl prázdnou chuť oženit se se svojí těhotnou učitelkou a kvapně odcestoval domů. Dr. Robin-Evans zemřel v roce 1974. Jeho poznámky o expedici však zůstaly zachovány. Byly publikovány teprve v roce 1978. Zdá se nám, že to mluví pro větší hodnověrnost celé věci, ale přesto není jasné, proč se vědec neprezentoval tímto dílem ještě za svého života. HLEDÁNÍ STOP PŘÍMO NA MÍSTĚ Také my jsme se snažili během cesty po Čínské lidové republice, abychom zjistili přesnější, a především nové informace o kamenných discích a událostech, které je provázely. Příležitost k tomu se naskytla, když jsme v březnu 1994 navštívili muzeum Pan-pcho, kde je objevil cestovatel pocházející z Rakouska ing. Ernst Wegerer. Procházel muzeum se svou manželkou a jejich pozornost vzbudila vitrína, ve které byl umístěn popis odpovídající disk. Byl zhotoven z velmi tvrdého materiálu - Wegerer ho tipoval nejdříve na mramor. Později se setkal manželský pár s ještě jedním exemplářem, který však měl tři praskliny a potřeboval by opravu. Patrně zde byly také otvory ve středu kotoučů ve velikosti lidského prstu a také něco, co by bylo možné interpretovat jako runové písmo. Artefakty měly podle Wegererových odhadů průměr od 28 do 30 cm a byly silné asi jeden cm. Pánové Luo a Sun, kteří byli Wegererovi nápomocni jako tlumočníci, byli o celém pozadí této záležitosti informováni. V jednom interview popsal ing. Wegerer reakce všech zúčastněných při konfrontaci s těmito mysteriózními artefakty: Ing. Wegerer: „Oba (tlumočníci Luo a Sun) to všechno považovali za nanejvýš neobvyklé, neboť také je napadlo, že ředitelka muzea, která nás prováděla halami, není schopná nám podat vůbec žádné informace o pravé identitě těchto disků, ačkoliv jinak měla výborný přehled o stáří všech ostatních nálezů, které byly v muzeu vystaveny. Když jsem ale poprosil ještě jednodušeji o přesné údaje o původu obou kamenných disků, uchýlila se k vágnímu ujištění, že oba artefakty musí mít jistě něco společného s výrobou hliněných předmětů, jinak by určitě nebyly přivezeny do muzea Pan-pcho, kde jsou právě takové předměty vystavovány.“ Zejména tyto nejasné informace zesílily v tazateli přesvědčení, že buď ředitelka netuší vůbec nic, co se týká obou vystavených předmětů ve vitríně, nebo, což bylo pravděpodobnější, nechce žádné informace záměrně sdělit. Ing. Wegerer: „Disky byly jednoznačně vyrobeny z kamene. Je možné, že to byl mramor. Mohli jsme tak usuzovat z šedivého zbarvení kulatého artefaktu.“ Váhu každého kamenného talíře odhadoval Rakušan na asi jeden kilogram. „Oba disky působily v každém případě velmi masivně,“ dodává. Když jsme však my procházeli v březnu 1994 prostory muzea Pan-pcho a

pozorně prohlíželi všechny vystavené předměty, nemohli jsme najít žádnou vitrinu, která by obsahovala alespoň jeden z námi hledaných objektů. Byli jsme sice zklamáni, ale ne sklíčení. Prostřednictvím našeho tlumočnicka v Si-anu Siung Ueje, jsme se zeptali dvou odborníků muzea, kde by se tyto námi hledané artefakty mohly nacházet. Jak profesor Wang Č-ťun, tak jeho kolega Kao Čchiang požádali o informace. Bylo jim sděleno, že o těchto discích není nic známo a že takovéto předměty by představovaly v muzeu, které je určeno především pro hliněné předměty, zcela cizí prvky, a proto snad byly odstraněny. Nemuseli bychom být senzibily, abychom pochopili, že oba učenci se v té chvíli necítily ve své kůži právě nejlépe... KOPIE Z HLÍNY? My jsme však přesto tvrdohlavě setrvali u tohoto tématu a kladli další detailní otázky, až našim průvodcům brněla hlava. Nakonec nás zavedli do jednoho sálu, který se nacházel v jiném traktu budovy. Tam je umístěn výzkumný institut připojený k muzeu. Svým způsobem nejsvatější místo, kam za normální situace nesmí návštěvník vstoupit. V této místnosti byl postaven ohromný hliněný disk s otvorem uprostřed. Materiál byl ještě vlhký. Jednalo se totiž o právě vyrobenou napodobeninu na základě několika fragmentů. Šlo skutečně o nadměrně zvětšenou kopii námi hledaného originálu? A mohlo snad být něco takového vyrobeno v mladší době kamenné, když tehdejší obyvatelé vesnice byli konfrontováni s jedním z disků z vesmíru? Překvapením však ještě nebyl konec, oba profesori nám ukázali odbornou publikaci, ve které jsme objevili to, co jsme hledali. Byla zde skica, která věrně odpovídala popisu oněch dvou nálezů, které ing. Wegerer v roce 1974 vyfotografoval v muzeu Pan-pcho a zaslal nám. Šlo o disk s otvorem uprostřed. Zajímavé ale bylo uspořádání run na disku. Táhly se ve tvaru oblouku od středového otvoru až k okraji. Až dosud jsme se, hlavně díky srovnání s našimi hracími deskami, mlčky domnívali, že toto runové písmo je uspořádáno spirálovitě. Jedná se u tohoto zobrazení skutečně o kamenný talíř z pohoří Bajanchar-úl? Některé skutečnosti pro to mluví, i když od profesorů Wang Č-ťuna a Čchianga jsme žádné vysvětlení nedostali. Je to bláznivá věc: stejně jako fatamorgána mizí vždy v okamžiku, kdy se nám zdá, že jsme narazili na správnou stopu. Jako by se rozpouštěla ve vzduchu. Ale přesto jsme objevili nové skutečnosti, které jednoznačně mluví pro existenci této hádanky století. Je to napínavější než nějaký kriminální případ a nám se až tají dech! Nyní vlastníme vlastně již všechny čtyři existující fotografie těchto mysteriózních předmětů, i když ne dlouho. Pro obrazovou část této knihy se nám také podařilo pořídit kopii oné skici z archeologické odborné publikace. V tomto momentu mluví všechno pro autenticitu tohoto artefaktu. V této souvislosti nesmíme ostatně zapomenout, co se od roku 1974 všechno v Čínské lidové republice odehrálo. Poslední vzepětí ničivé kulturní revoluce pod vedením pověstné „Bandy čtyř“ krátce po smrti Maa v září 1976. Jejím vandalismu padlo za oběť nespočetné množství cenných kulturních děl. Také akademikům šlo o krk. Nemálo jich přišlo o život nebo bylo veřejně zostuzeno a nuceno popřít své schopnosti a vykonávat ponižující práci. Často byla zničena také jejich díla. Pokud tedy dostaneme dnes na otázku na pobyt určitého vědce negativní odpověď, potom z těchto důvodů. Také v jiných diktaturách mizeli lidé beze stopy. Další pátrání po nich narážela na zeď mlčení. Po zlikvidování „Bandy čtyř“, které znamenalo současně také definitivní ukončení kulturní revoluce, musely být teprve znovu obnoveny zničené vztahy. A to i v kulturních centrech země; na univerzitách, v knihovnách a muzeích. MYSTERIÓZNÍ ZMIZENÍ Ti, kteří kdysi nesli zodpovědnost, nebyli buď už mezi živými, nebo byli kdoví kde. Také v Si-anu to nebylo jiné. Nynější vedoucí muzea Pan-pcho nám nemohl v žádném případě podat informace o člověku, který prováděl před dvaceti lety manžele Wegererovy prostorami, kde jsou umístěny cenné sbírky. Jen toto: krátce po návštěvě ing. Wegerera byla ředitelka překotně odvolána ze svého místa. Kam, to není schopen nikdo říci. Věděla snad příliš mnoho o tajemství, nad kterým se ještě stále vznáší tabu? Právě tak málo se ví o tom, kam se dostaly dva disky, které zde byly vystaveny. Ale bylo nám dáno čestné slovo, že ve vlastnictví muzea se již nenacházejí. Dá se dokonce říci, že tato ujištění zněla důvěryhodně, neboť- nebylo možné přehlédnout bezradnost, jakou

projevovali naši partneři v této záležitosti. My jsme si nyní po těchto událostech rozebrali, ve vlastní interní diskusi, všechna pro a proti k tomuto tématu. Dalo se zcela jistě říci, že jsme u tohoto příběhu, který obklopoval kamenné disky, nenalétli na nějaký přízrak. Velký zájem některých vědců, který jsme vzbudili fotografiemi nálezů z Bajanchar-úlu, byl nepřehlédnutelný a pravý. To nám vracelo naději a odvahu, že pátrání po onom zmizelém reliktu, i když je to v Říši středu, nemusí být marné. Přes politické mentorování, které bylo stejné dříve jako nyní, se vytvořily na různých úrovních liberální tendence. Platí to především o oblasti hospodářské, kde komunističtí mocipáni nastolili řekněme omezený kapitalistický kurs. Privilegium, které jsme získali, tzn. cestu k různým archeologickým vykopávkám v uzavřených oblastech, kam nemá normální smrtelník stále ještě přístup, bychom před několika lety vůbec nedostali. Tyto vztahy zde hrají neuvěřitelnou roli. Zvládnout byrokracii, která je stále ještě velice rozbujelá, vyžaduje určité kontakty. Ty bylo možné vytvořit až v poslední době na základě uvolnění celkové situace v Číně. Podle našich zkušeností věříme tomu, že tento stav se bude neustále zlepšovat a ambiciózní vědci nejen z Číny budou moci pátrat a odhalovat hádanky a mystéria této staré kulturní země. Jako kamenné disky. Zdá se, že cesta k cíli je připravena. Šance jsou dobré... „MALÍ S VELKÝMI HLAVAMI" - EXKURZE Mnozí z nás to tehdy viděli: Steven Spielberg a jeho filmový kontakt s mimozemskou civilizací. Většina návštěvníků kin si uchovala v paměti vzpomínky na „neobvyklé setkání třetího druhu". Ve Spielbergově dramaturgii měla posádka UFO prsty jak v únosu skutečně ztracené posádky letadla v roce 1946 v pověstném Bermudském trojúhelníku, tak v únosu malého chlapce. Ten však existoval pouze ve filmovém ději. Ve filmu dopadlo všechno nakonec dobře, všichni se vrátili zpět. V obrovském létajícím objektu, čímž chtěl slavný režisér asi vyjádřit, že cizinci z vesmíru nechovají v podstatě vůči nám lidem žádné nepřátelské úmysly. Vzhled těchto bytostí si Spielberg nevymyslel. Naopak: Vytvořil tyto bytosti anatomicky stejně tak, jak byly popsány lidmi, kteří se s nimi většinou nedobrovolně setkali. To znamená těmi, kteří byli za mysteriózních okolností vtaženi do létajících objektů a tam podrobeni často bolestivým chirurgickým zákrokům. Takovéto únosy - pokud máme věřit očitým svědkům - se uskutečnily pod hypnotickým vlivem. Postižení se během těchto medicínských pokusů nacházeli v jakémisi transu. Je publikováno stále více podobných případů a tento jev dosahuje povážlivých rozměrů. V Americe byl popsán autorem Buddem Hopkinsem, v německy mluvících zemích dr. Johannesem Fiebagem. Tyto zážitky se podobají jeden druhému přímo ohromujícím způsobem. Ale co nás překvapuje ještě více, jsou často přesně stejně znějící popisy tajemných okupantů. Jejich vzhled je neobvyklý. Jsou líčeni většinou jako velmi malí, tělo působí křehce, mají šedivou barvu kůže anebo je šedivé jejich oblečení. Nejvíce však jejich obětím uvízl v paměti fakt, že měli neuvěřitelně velké hlavy. Tato exkurze nás tedy vede přímou cestou zpět do Bajanchar--úlu, k zachovalému popisu zjevu oněch „ošklivých malých, žlutých mužů z oblohy". Také tito cizinci, jejichž původ je podle údajů na kamenných talířích mimo naši planetu, mají zjevně stejné anatomické vlastnosti. Stejně tak jako jejich strach budící protějšky z dnešních dnů, byli malého vzrůstu, měli právě tak křehkou stavbu těla a v protikladu k tomu mimořádně velké hlavy. Výraz jejich obličeje odpovídá rovněž novodobým popisům. Na tomto místě je vhodné udělat další odbočku, a to do Ameriky v období druhohor. V Americe byly v průběhu 60 let učiněny archeologické nálezy, které nás nutí pozorovat naše rané dějiny jinými očima. ŽLUTÍ POSLOVÉ VE STARÉ AMERICE Je to daleká cesta, kterou musíme podniknout, abychom se dostali z Číny do Mexika. A přesto nemohla být tato obrovská vzdálenost žádnou závažnou překážkou, pokud seji podařilo překonat již před dávnými časy. „Z Číny víme, že Číňané podnikali se svými džunkami rozsáhlé cesty i po otevřeném moři," píše Hans Breuer ve své knize Kolumbus byl Číňan. Upozorňujeme také na zámořské cesty, jež byly podnikány ve 4. stol. - např. z Číny na Jávu -, které tehdy v žádném případě nebyly považovány za odvážné. „Ze starých časů pochází také zpráva, že obchodníci z Číny cestovali napříč Bengálským zálivem

až na jižní výběžek Indie. Mohla se jim podařit cesta přes Pacifik? Že byli na dostatečné kulturní úrovni, aby mohli působit jako vnější impuls na kulturu tamních obyvatel, je mimo pochybnost." Autor se odvolává na určité nápadné podobnosti jistých nálezů, které vykazují bezpochyby shodnost s podobnými nálezy v Číně. Podle Breuera se jedná především o nálezy jadeitových šperků v hrobech Olmeků. Vymodelované jadeitové figurky, jejichž hlavy byly miniaturním vydáním oněch kolosálních hlav Olmeků, které byly vytesány do kamene a dají se charakterizovat stejným způsobem: kulatý tvar, plochý nos a nápadně vystávající rty. Zcela jinak je proti tomu prezentován onen typ lidí, který nám Olmekové zanechali na svých reliéfech, stélách a ornamentech. Podstatně se liší od nemotorně působících kamenných hlav, mají úzký obličej, často se šikmýma očima a jakousi kozí bradku. Také Ivar Lissner, renomovaný autor literatury faktu, který pátral v průběhu 17 let na čtyřech kontinentech po pozůstatcích starých vysoce rozvinutých kultur na neprobádaných územích, poukazuje na existující podobnost mezi uměním staré Číny a uměním severozápadních oblastí Ameriky. Ukazuje zde paralelu mezi ikonami Šangů a některými symboly Mayů a Aztéků. „Jak by se ale vysvětlila časová mezera dlouhá 2000 až 3000 let, která zeje mezi prastarým čínským bronzovým uměním, mayskou kulturou 4. stol. a aztéckou 14. stol. našeho letopočtu?" Jeden z kompetentních znalců předkolumbovské kultury, profesor Walter Krickeberg, poukazuje na jednu okolnost. „Zdánlivě bez kořenů, bez jakýchkoliv předstupňů se náhle objevují na scéně nejstarší americké vysoce rozvinuté kultury. Ve Střední Americe Olmekové, v zemích ležících v Andách kultury objevené Chavi-nem de Huantar. Tento podivuhodný jev se nechá uspokojivě vysvětlit pouze tehdy, pokud připustíme, že zde byl jeden nebo více vlivů, které zvenčí působily na starou Ameriku. Primitivní podmínky většinou existovaly nezměněné téměř 15-20000 let, potom prodělaly během 2-3000 let přímo bouřlivý vývoj a prošly všemi stadii vývoje až k vysoce vyvinuté kultuře. U obou nejstarších amerických rozvinutých kultur o tom nemůže být vůbec řeč. Byly náhle zde... Bezprostřední souvislost se starou Čínou se již nezdá být tak scestná. Peter Kolosimo píše ve dvou knihách o podrobnostech bijících do očí: „Některé mexické kmeny vyprávějí v souvislosti s jadeitovými figurkami svých předků, že onen kámen je zde použit z jednoho zcela jasného důvodu. Jeho barva totiž odpovídá barvě kůže legendárních lidem podobných bytostí." OBJEVY WILLIAMA NIVENA Tyto skutečnosti nás vedou přímo za oním vědcem v oblasti starověku, který ve třicátých letech pobýval v Mexiku a učinil zde senzační objevy. Plukovník James Churchward, který vstoupil do povědomí především svou spornou teorií o domnělé existenci mytického kontinentu, jež označil jménem „Mu", a který se v jedné ze svých knih přednostně zabýval také výzkumy Williama Nivena. Tyto nálezy byly etablovanou vědou velice málo prozkoumány. Udělejme to lépe! Churchward ujišťuje ve své knize The Second Book of the Osmic Forces of Mu, že v ní jsou věrně otisknuty zápisky jeho přítele Nivena. Podle jeho názoru jde u vykopávek a objevů tohoto výzkumníka a archeologa v Mexiku o obzvlášť cenné nálezy. Hned na začátku Churchwardem zveřejněných záznamů uvádí William Niven místo svých vykopávek: „Plocha o rozloze něco kolem 2000 čtverečních mil ve vysoko položeném údolí v Mexiku, od Tecoco do Haluepantla." V této rozsáhlé oblasti objevil Angličan „stovky, ba dokonce tisíce jam". Byly vyhloubeny ve 3. stol., aby zde byl získán stavební materiál pro Tenochtitlan (tehdejší Mexiko City). Tak byl Niven nucen omezit svoje vykopávky na oblast o délce deseti a šířce dvaceti mil na severozápadě údolí. Jen tři míle od svého nejvýznamnějšího naleziště, ve vyschlém řečišti severozápadně od tohoto údolí, narazil archeolog na tisíce hliněných figurek. Jejich vzhled považoval Niven za zvláštní. Jednalo se výlučně o figurky, jejichž rysy odpovídaly východoasijské rase. Jedna z nich představovala bezpochyby zobrazení Číňana. „Postava a tvar obličeje vedou jednoznačně k závěru," píše Niven ve svých poznámkách, „že zde kdysi žili lidé, kteří měli asijské rysy, pokud nebyli přímo stejní." V jedné jámě mezi San Miguejem a Haluepantlou získal archeolog ještě další důkazy pro své domněnky. Mezi ruinami, kde našel hliněnou figurku malého Číňana, narazil v desetimetrové hloubce na

velký prostor, který obnášel asi 4 čtvereční metry a jehož zdi byly asi 30 cm nad podlahou zbořeny. Tam ho očekával zvláštní nález. Pod podlahou tohoto prostoru našel Niven kostru muže. Jeho výška byla pouze asi 1,50 m. Kostra ležela na cementové desce a její anatomický vzhled byl nanejvýš neobvyklý. Paže této bytosti sahaly téměř až ke kolenům a tvar lebky byl charakteristický pro Asijce. Kolem jejího krku ležel řetěz, který byl zhotoven ze zeleného jadeitu. Zelený jadeit se jako minerál v Mexiku vůbec nenachází. Vedle kostry ležel provaz, na kterém bylo připevněno 579 mušliček. Na jedné straně kostra muže s asijskými rysy - a nedaleko odtud malá hliněná figurka se zřetelně čínskými rysy v obličeji. Pro Williama Nivena nepřehlédnutelná indicie, že „krev Indiánů v Mexiku má asijský původ". Je to všechno jen náhoda? Více než nález „čínské figurky" přitahuje pochopitelně naši pozornost neznámý mrtvý. Kostra tohoto malého muže byla bohatě ozdobena jadeitovými šperky podobně jako kostra údajného mayského knížete v sarkofágu v Palenque. U ozdoby se jedná zcela jistě o zelený jadeit - a zelený jadeit pochází, jak je známo, z Číny! Ve staré Říši středu platily takovéto šperky za „božské". BAJANCHAR-ÚL Obzvlášť nápadná na mrtvém v Mexiku byla jeho abnormálně působící stavba těla. Paže muže z hliněné jámy sahaly - na to Niven upozorňuje několikrát obzvlášť důrazně - až ke kolenům. „Lidé z oblohy nebyli příliš velcí, asi jako osmileté dítě," tak zní legenda z horské oblasti Bajanchar-úlu. Mohly by existovat souvislosti mezi senzačním objevem Williama Nivena v Mexické vysočině a nálezem koster ve střední Číně ve skalních jeskyních? Niven odhaduje stáří mrtvého na přibližně 16 000 let. Údajně opičí hroby lidu Dropa byly svého času odhadnuty na stáří kolem 12 000 let. Jednalo se snad na obou místech o bytosti stejného původu? Nalezl zde Niven důkaz - „missing link" - kulturního souladu mezi Čínou a Amerikou? Dnes už se považuje za dokázané, že sice Kolumbus vstoupil na půdu Ameriky, ale tento kontinent „neobjevil". A ani Vikingové, kteří zde byli dávno předtím než tento ve španělských službách stojící pionýr, se nemohou zdobit vavříny objevitelů. Podle četných dochovaných zpráv přísluší tento triumf návštěvníkům se žlutou barvou kůže, kteří tehdy díky své pigmentaci vzbudili u Indiánů velikou úctu a obdiv. Je zajímavé, že u praobyvatel Ameriky platila žlutá barva za „svatou" - a to určitě není žádná náhoda. Čínské džunky přistály kolem roku 458 př. n. l. na pobřeží dnešní Kalifornie, což, jak se zdá, potvrzují některé indiánské mýty. Je v nich řeč o „božských poslech" světlé barvy kůže. Čínský učenec Čchen Chua-sin tvrdí ve svém článku, který byl vydán v prosinci 1961 v jednom deníku v Pekingu, že Číňané objevili Ameriku přinejmenším 1000 let před Kolumbem. „Nechci snižovat zásluhy tohoto velkého janovského mořeplavce," píše Čchen, „objevil zcela jistě novou cestu z Evropy do Ameriky. Ale data, na nichž jsou založeny moje zprávy, jsou nepopiratelná." Historik se odvolává především na jeden starý cestovní deník. Je v něm uvedeno, že jeden obyvatel staré císařské říše odcestoval „do buddhistické země na druhé straně moře". Čchen Chua-sin si je zcela jistý, že se zde jedná o Mexiko. Pokusy jeho akademických kolegů tuto hypotézu zesměšnit se ho nedotkly. Ve své další argumentaci se odvolává Čchen na vykopávky z Mexika a Peru, kde tyto nálezy podle jeho názoru zřetelně prozrazují čínský, dá se říci dokonce buddhistický původ. Tak byly objeveny v jednom hrobě v Panamě nápisy se jmény, která znějí asijsky. Autor pocházející z jižních Tyrol, Peter Kolosimo, měl podobný názor. „Bezpochyby se to v předkolumbovské Americe přímo hemží asijskými prvky," míní - a dodává vlastní názor: „Pokud se nacházejí tyto stopy Aztéků, Mayů, Inků a jiných národů, potom jistě ne proto, že pocházejí od Číňanů, nýbrž proto, že tyto národy byly dědici nějaké velké kultury, která mimo jiné spojila velkou část Asie a Ameriky." Je tato hypotetická velká kultura pozemského původu, nebo pochází „tam odjinud"? Pochází z hvězd? „ASTRONAUTI V MEXIKU"? Tuto otázku jsme nepoložili bezdůvodně, neboť právě mexická půda poskytuje takové nálezy, jaké můžeme najít málokde jinde. Objevili jsme zde mnoho věcí, které lze vykládat jako „kosmické". Nehledě na obří pyramidy, jejichž architektonická podobnost s těmi, které jsme objevili v Číně a na které jsme jako první cizinci vystoupili, je nepřehlédnutelná. Ona čínská figurka, jež byla

svého času vykopána Williamem Nivenem, ztrácí svůj význam ve srovnání s jinými nálezy. Např. nález, který učinil mexický vědec dr. Milton A. Leof se svou ženou. Našli při vykopávkách v ruinách u Xochipala 17 cm velkou sošku z načervenalého pískovce (viz, také kap. 1). Kdo nezaujatě pozoruje tuto figurku, dojde bezděčně k závěru, že se zde musí jednat buď o znázornění potápěče, nebo astronauta! Poslední srovnání je provokativní, ale v žádném případě není od věci. Zvláštní helma vůbec neodpovídá pokrývkám hlavy, které jsou nám známy z amerického kontinentu. Člověk se zde pokouší představit si skleněný kryt obličeje, který vzduchotěsně odděluje oči, ústa a nos od vnějšího světa. Tento dojem je ještě zesílen jakýmsi nákrčníkem, který přiléhá zesponu k helmě. K tomu všemu se ještě zdá, že bytost nosí rukavice. Jenom nohy se zdají neoblečené. Snad chtěl neznámý umělec, který sošku vytvořil, vědomě ztvárnit jakýsi druh symbiózy mezi lidským a zvířecím. Pro to mluví nohy, které mají podobu zvířecích pařátů. Může to být však i něco zcela jiného. Archeologové zde v každém případě velice rádi mluví o tzv. „kultu jaguára“. O co se vlastně jedná? Víme o tom jen velmi málo. Ze starých mýtů pouze vyplývá, že se muselo jednat o něco, co bylo tehdejším obyvatelstvem respektováno. Jakýsi zvyk, který byl zachovávan a ctěn. Z různých zpráv, které se nám uchovaly ze staré Ameriky, je řeč o „bytostech přicházejících z oblohy“ - můžeme srovnat se syny nebes z Číny -, které působily na vývoj kultur tohoto světa. V některých legendách najdeme také zmínky o „jaguářích lidech, kteří přišli z hvězd“. Zdá se tedy, že u této figurky s helmou se nejedná o dílo obzvlášť fantazií nadaného sochaře, neboť vyobrazení domnělých „jaguářích lidí“ můžeme najít na všech místech prehistorických nálezů v Americe. Nemusíme dumat o tom, zda tato zobrazení, která v protikladu k figurce nalezené v Xochipala (Guerrero) byla bez výjimky vymodelována bez této pokrývky hlavy - zobrazují skutečnou formu života nebo mají pouze symbolický charakter. Daleko podstatnější se nám zdá, že tento záhadný kult, ve kterém byl jaguár uctíván jako božstvo, skutečně existoval. To, co není možné zjistit u této figurky s helmou, čemu její pokrývka hlavy brání, lze bez námahy poznat na ostatních figurkách. Jejich lebky jsou deformovány právě takovým způsobem, s jakým se můžeme setkat také u napodobenin vyšších bytostí, jak je známe z různých kultur po celém světě: od střední Afriky po Nové Hebridy, od Indonésie po Polynésii stejně jako v západní Americe. Sošky jsou vesměs připisovány kultuře Olmeků - i když pochybovat se jistě o této teorii dá. Neboť Olmekové, jimž jejich věčný zastávce dr. Milton A. Leof připsal pískovcovou figurku „astronauta“, neměli s těmito deformacemi co dělat. To nás vede opět k oněm „jaguářími lidem“, jejichž pravá identita je pohřbena v temnotě. Zatímco byla figurka z Xochipala vyrobena z načervenalého pískovce, jsou figurky bez helm různé barvy - zelené, bílé nebo červené. Stáří jejich vzniku - a jejich neznámých předloh - se ztrácí v dávné minulosti. Archeologický nález dr. Leofa a jeho manželky byl na počátku sedmdesátých let nejvíce obdivovaným exponátem „Metropolitanu Muzeum of Art“ v New Yorku, a byl uveden také v oficiálním katalogu výstavy. „Astronaut“ byl zařazen do prehistorické epochy, možná doba jeho vzniku byla stanovena velkoryse: někdy mezi 1150 a 100 př. n. l. V každém případě je tento nález považován za raritu a je soukromým vlastnictvím manželů Leofových - o tom se zmiňujeme jen pro úplnost. Co je pro všechny sošky nalezené v půdě Mexické vysočiny charakteristické, je stejná fyziognomie - výraz obličeje s asijskými rysy. Jejich vzory byly zjevně právě tak malého vzrůstu jako onen mrtvý, kterého objevil archeolog William Niven. S velkou pravděpodobností měli obyvatelé této oblasti asijské rysy, ale přece jen je označit zjednodušeně za čínské potomky se nám zdá předčasné. Z ústních právě tak jako z písemných zpráv víme o dřívější existenci jakéhosi pranároda, který se usídlil v oblasti Mexického zálivu. Jeho původní vlast neznáme, ale víme, že tito lidé vzývali měsíc a vládl jim údajně všemocný kouzelník. Traduje se také, že kněží tohoto v temnotě minulosti zmizelého národa byli strážci zapomenutých věd, které se opíraly o nepředstavitelné kosmické vzpomínky. Vzpomínky - ale na koho? Na ony „jaguáří bohy“, kteří i později, kdy už dávno na zemi nepobývali, byli uctíváni? Nejedná se zde spíš o kosmonauty ze vzdálených

světů? Zdá se, že pro to existují určité náznaky. Vědci, kteří objevili tyto zvláštní mexické figurky s asijskými rysy v obličejí, žasli také nad jinými relikty, které byly nalezeny v jejich sousedství. Malé válcovité sloupky, o nichž se zmiňují legendy kolující po Mexické vysočině. Tak jsme se dověděli o „kopích, kterými byla probodána obloha“. Mohl by se snad za tímto popisem skrývat pojem „vesmírné lodi“? Poskytují nám snad tyto artefakty rozhodující impuls, který nás vede přímo do kosmu? „MALÍ S VELKÝMI HLAVAMI“ - ZPĚT Z EXKURZE Při pátrání po stopách jednoho mýtu jsme urazili na předcházejících stránkách pozoruhodnou vzdálenost. Z horské oblasti ve střední Číně napříč Pacifikem jsme se dostali na náhorní planinu v Mexiku. K našemu překvapení jsme narazili všude na lidem podobné bytosti z dřívějších časů, které měly stejné anatomické rysy. Tato setkání jsou až příliš častá na to, abychom je mohli svést na náhodu. Vede to skutečně k zamyšlení, když se setkáváme v nejrůznějších částech světa s bytostmi, které jsou si nápadně podobné jak vzhledem, tak svým údajným původem. A stále znovu vyprávějí mýty, jak tito „malí s velkými hlavami“ přišli sem k nám dolů z oblohy - v „oblačných lodích“ nebo ve válcovitých vzducholodích. Člověk by mohl všechny příběhy tohoto druhu přehlížet, pokud by byly orientovány na jednu určitou zeměpisnou oblast - třeba na střední Asii. Ale takovéto téměř stejně znějící legendy existují po celém světě a tyto záhadné bytosti zneklidňují alarmujícím způsobem armádu a tajnou službu! „TO VŠECHNO PATŘÍ DO STARÉHO ŽELEZA“ Naše želízko v ohni mezitím už opět zaměstnávalo média. Konečně byl podán důkaz, že mimozemšťané byli v minulosti na naší planetě. Ukázalo se, že celá tato záležitost je skutečností. Jeden z autorů byl pozván 3. listopadu 1995 v rámci cyklu nazvaného „Budoucí týden“ do RTL - talkshow Ilony Christen. Mnohoslibující téma vysílání: „Horká linka do vesmíru.“ Velkou část vysílání zabral pohled na pár obskurních postav, které byly neprávem vydávány za kosmické bytosti, popřípadě se zde tvrdilo, že v raném dětství přiletěly k nám s UFO z jiné planety. Po posledním vstupu reklam dostal slovo i spoluautor Hartwig Hausdorf. Jednalo se pochopitelně, jak jinak, o mysteriózní kamenné disky z Bajanchar-úlu. A zatímco režie zabírala fotografii páru lidí Dzopa, kterou udělal již dříve zmíněný britský vědec dr. Karyl Robin-Evans v roce 1947, odvážil se autor uvést následující úvahu: „Podle současného stavu poznatků můžeme vyjít z toho, že v jedné z horských oblastí ve střední Číně existuje dnes několik extrémně malých potomků oněch domnělých bytostí z vesmíru, které zde havarovaly.“ A jako by se někomu šláplo na kuří oko! Byla to postava z publika, pověstný člen skupiny „CENAP“, Rudolf Henke. Svým nenapodobitelným způsobem s bezpříkladně blahosklonnou arogancí, která přesahuje všechny hranice, pronesl zákeřně: „Pověsti, pověsti, pověsti. To, co autor - jaké bylo vlastně jeho jméno, úplně jsem zapomněl - ve svých knihách píše, jsou všechno věci, které už nejsou aktuální. Je přece všeobecně známo, že tato historie byla v sedmdesátých letech s konečnou platností odložena ad acta.“ VESNICE TRPASLÍKŮ Zde se tento muž, předstírající znalosti a jehož jméno jsem já nezapomněl, mýlil. Pasivní bojovník za psacím stolem. Nejlepší by bylo, kdyby v sedmdesátých letech odložili ad acta jeho, potom by totiž všichni zúčastnění včetně diváků u televizi zůstali ušetřeni jeho nekvalifikovaného útoku, který měl v nejlepším případě hodnotu zábavného vystoupení klauna. Vhodná odpověď pro něj a jemu podobné následovala brzy poté, i když s malým zpožděním: bylo to hlášení agentury, které dorazilo jen o týden později z Čínské lidové republiky do redakce zpráv. Byli jsme oba jako elektrizovaní, když jsme si přečetli tuto zprávu v celé řadě deníků v Německu a v Rakousku. Stálo tu černé na bílém: „Vesnice trpaslíků -jsou tím vinny jedy v životním prostředí?“ Vesnice v čínské provincii S'-čchuan. Mezi rýžovými poli a bambusovými háji stojí podivuhodně malé domky. Vesnice trpaslíků. Žije zde 120 mužů a žen se svými dětmi. Mnozí nejsou větší než 1,15 m. Nejmenší dospělý měří však jen pouhých 63,5 cm. Postavili svoji vesnici ve stylu domků pro panenky. Malé dveře, nízké schody, krátké postele. Všichni jezdí pouze na dětských kolech. Vesnice trpaslíků - pro experty hádanka. Normálně platí: Z 20 000 novorozenců přichází na svět pouze jeden s dědičnými poruchami růstu. Vědci, kteří

vesnici navštívili, dávají odpovědnost za trpasličí vzrůst zdejších lidí jedům v životním prostředí, např. nebezpečným odpadním plynům, chemikáliemi zamořené pitné vodě. Snad zde vymizel zvláštní gen, který umožňuje růst. Potud zpráva, která k nám dorazila ze vzdálené Říše středu. Nebyli bychom zcela upřímní, kdybychom na tomto místě nedodali, že v nás právě citovaná zpráva vyvolala určitým způsobem pocit zadostiučinění. JSOU TO ONI? Vychutnávali jsme pocit škodolibé radosti, ale daleko více, přímo burcujícím způsobem, nás zasáhly samy tyto zprávy. Chtěli jsme o této agenturní novince vypátrat nějaké nové informace, které by nám potvrdily závěr, že se u těchto čerstvě objevených trpasličích bytostí musí jednat o tajemství opředený lid Dropa neboli Dzopa. 1. Více než často používaný faktor „náhody“ zde můžeme vyloučit. Při statistické pravděpodobnosti 1:20 000 ve prospěch trpasličího růstu je šance mizivě malá. Každý, kdo alespoň jednou sázel, ví, jak to s pravděpodobností vypadá! Numerická hodnota pro tuto pravděpodobnost „náhoda x 120“ by byla tak malá, že bychom nulami za čárkou mohli lehce zaplnit celou tuto knihu. 2. Také jedy v životním prostředí můžeme s jistotou vyloučit. Tato oblast leží podle jedné ze zpráv, které isme dostali mezitím od čínských úřadů, asi dvě stě kilometrů od Ccheng-tu, zcela stranou od jakékoliv industrializace. Ostatně: Číňané existenci vesnice trpaslíků v žádném případě nedementovali, naopak dostali jsme přesné informace o její poloze. 3. Přihlédli jsme k tomu, že se britský vědec dr. Robin-Evans setkal s dotyčným lidem Dzopa v roce 1947 pouze ve vysokohorských oblastech pohoří Bajanchar-úl. Z toho jsme odvodili následující závěr: Tento národ se teprve v poslední době - po 12 000 letech izolace - rozhodl vyjít z odlehlých oblastí, které mu byly domovem. Možná to bylo právě v roce 1995 a vedlo to k jejich neočekávanému objevení. 4. Současné místo jejich pobytu, tato „vesnice trpaslíků“, hraničí s jihovýchodním výběžkem masivu Bajanchar-úl. Čistě náhodná existence další extrémně malé rasy v tomto geografickém prostoru by byla více než pravděpodobná! ÚŽASNÉ: ŽÁDNÉ DEMENTI! Jaké neuvěřitelné novinky bychom se mohli dovědět, pokud by se nám jednoho dne skutečně podařilo dostat se do této zakázané oblasti? První kontakty jsme už s čínskými úřady v této věci navázali. Až dosud jsme obdrželi, kromě potvrzení existence těchto lidí, opakovaně zprávu, že „tato oblast je pro cizince přísně uzavřena“. Na náš dotaz jsme o týden později dostali následující odpověď: „Věc: malá vesnice s trpasličími obyvateli Náš partner v S'-čchanu byl v kontaktu s úřady zabývajícími se turistikou v provincii S'-čchuan a byl informován, že ve správním okrsku C-čung se nachází malá vesnice, asi 200 km od Čcheng-tu; žijí zde trpasličí lidé, ale cizincům je na toto místo vstup zakázán.“ První pokus na začátku léta 1996 dostat se do této tajemství opředené oblasti nevyšel. Vyčkáváme. Našli jsme tolik zatajované čínské pyramidy a tvrdohlavost patří mezi naše charakteristické vlastnosti... Nyní jsme se dostali v naší argumentaci k rozhodujícímu bodu, neboť všechny bohaté indicie, které jsme až dosud předložili, mluví jednoznačně pro to, abychom začali konečně brát vážně zprávy o tajemství zahalených kamenných discích ze skalních jeskyní Bajanchar-úl. Zda se potomci ztroskotaných mimozemšťanů nazývají Dropa nebo Dzopa, je, jak bylo prokázáno, pouze lingvistická záležitost. Diskutované kamenné výtvoř, které rakouský inženýr Ernst Wegerer vyfotografoval v roce 1974 v muzeu Pan-pcho v Si-anu a které byly zdokumentovány v obrazové části této knihy, jsou faktem, a žádným optickým klamem. Lhaní a zastírání je už nevymaže ze světa - poslední přežívající potomky „čínského Roswellu“, UFO, které se zřítilo před více než 12 000 lety! KDO BYL „TSUM UM NUI“? Zůstává zde ještě jedna důležitá otázka, na kterou je třeba odpovědět. Kdo byl muž, který podle zpráv rozluštil části runového písma na zkoumaném kamenném disku. Skutečně tento Tsum Um Nui existoval, nebo jeho jméno vzniklo jen jako výplod fantazie? Jméno, které ve spisovné čínštině vůbec nemá existovat. Skeptici, kteří autenticitu tohoto příběhu popírají, považují toto jméno za zfalšované nebo vymyšlené. „Tsum“, „Um“ i „Nui“ by se ve spisovné čínštině použilo jako jednoslabičné slovo („Mandarin“). Ačkoliv nemůže být zcela vyloučeno, že se tato slova vyskytovala v jednom z početných dialektů. Již během jedné z dřívějších cest do

Číny v roce 1982 se pokusil spoluautor Peter Krassa přijít tomuto zjevnému rozporu na kloub. Zeptal se na to svého tehdejšího vedoucího výpravy dr. Udo Weisse, který ovládal perfektně všechno, co se týkalo Číny. Když profesor Weiss uslyšel poprvé o příběhu, který se pojil ke kamenným diskům, začal se o tuto záležitost velice zajímat. Především dal najevo, že se mu toto jméno nezdá, přesto však nemůže jeho možnou existenci jednoznačně vyloučit. „Snad je jméno Tsum Um Nui převzato z nějakého čínského dialektu," říká dr. Wiess. Stále ještě existuje v kantonštině jmenná slabika „Tsim", jak dokazuje mnoho názvů ulic v Kantonu a v Hongkongu. Tak by mohlo snad existovat i jméno člověka, které by obsahovalo spornou slabiku „Tsum". Když tedy ještě jednou podrobně probereme tu část příběhu, která se točí kolem krátkého úseku odborného vývoje Tsum Um Nuje, je nápadné, že učenec v posledních letech svého života změnil zeměpisné místo svého působení. A sice že přesídlil v roce 1962 - po zveřejnění své senzační práce - do Japonska. Tam vydal knihu, ve které podrobně vyložil své výzkumy runového písma na discích. Přesný titul a přesný obsah práce Tsum Um Nuje však bohužel nikdy neopustily „zemí vycházejícího slunce". Nepoznaná světová senzace trouchniví pravděpodobně v nějakém univerzitním archivu nepovšimnuta odborným světem. Zde se objevuje otázka, co přimělo profesora, aby se otočil zády k místu, které zastával na Akademii v Pekingu, a přestěhoval se do cizí země. Bylo snad Japonsko nakonec pra Tsum Um Nuje důvěrně známou zemí? Dají se tímto způsobem vysvětlit sporné hlásky ve jméně tohoto čínského učenec? Byl snad Tsum Um Nui původem Japonec? Pátrali jsme v této věci a nakonec jsme byli úspěšní! Žena jednoho našeho zpravodaje pochází z východní Asie a perfektně ovládá japonštinu. Vyslovili jsme své podezření o možnosti původu profesora Tsum Um Nuje, a také jsme položili otázku, zda by bylo možné tím vysvětlit, že ve spisovné čínštině údajně toto jméno neexistuje. Byli jsme ubezpečeni, že tato domněnka je dokonce velmi pravděpodobná. Jednalo se asi o případ „zeměpisného působení" původního jména vědce. Japonské slabiky byly přizpůsobeny čínské výslovnosti. Je to něco podobného, jako když se z pana Schmieda, který vycestoval do Ameriky, stane „Mr. Smith". Heureka! A tak mohla být jedna z oněch nejasností, které jsou používány jako argument proti pravdivosti této stoleté hádanky, objasněna. ZVUKOVÝ NOSIČ PŘED 12000 LETY? Pokud si čtenář vzpomíná: některé z těch kamenných výtvarů, jejichž stáří bylo datováno na 12 000 let, byly zaslány k podrobnějšímu prozkoumání do Moskvy. V době, kdy k tomu došlo, to znamená někdy v roce 1962, byly vztahy mezi Čínskou lidovou republikou s jejím všemocným vládcem Mao Ce-tungem a bývalým Sovětským svazem ještě poměrně dobré. Také spolupráce v různých oblastech vědeckého výzkumu fungovala tehdy ještě bez problémů. V laboratořích sovětského hlavního města pracovalo několik expertů na tom, aby tyto zvláštní artefakty pečlivě prozkoumali. To vedlo k překvapujícím objevům. Chemickou analýzou byl prokázán nápadně velký obsah kobaltu. Tento kov je stejně jako železo magnetický a používá se v první řadě ve slitinách s chromem. Spolu s niklem se v rudě nachází kobalt především v Kanadě a střední Africe. V Číně se vyskytuje v bohatých ložiscích jen v provincii Čching-chej. Je to tedy přesně v oné oblasti, ve které najdeme Bajanchar-úl. Jeden z autorů (H. H.) se domnívá, že mimozemšťané, kteří zde zanechali pro příští generace oněch 716 kamenných relikvií, přidali kobalt do svých kamenných disků zcela záměrně. Neboť i dnes se kobalt průmyslově zpracovává právě proto, aby se získala určitá tvrdost u speciálních nástrojů. To znamená, aby se staly odolnějšími. Byl snad toto důvod pro jeho použití u „poselství v kameni"? Aby byla zajištěna konzistence těchto disků po tisíciletí a uchována pro pozdější generace? Jedna ještě odvážnější spekulace vychází z toho, že prvek kobalt je také radioaktivním izotopem vysokého stupně. Zde nám však chybí znalosti, zda se na kamenných discích dají prokázat stopy po kobaltu 60. To by nakonec vedlo k závěru, že nám po sobě zanechala úmyslně stopy technicky velmi vyvinutá civilizace, která chtěla jasně říci: „Byli jsme zde!" V žádném případě jsme nevolili název této kapitoly náhodně. Dáváme do souvislosti 716 nálezů z jeskynních hrobů s pojmem gramfonové desky. Mentálně sice

nejsme v situaci, kdy bychom mohli určit všechny vlastnosti těchto reliktnů, přesto však závěrem našeho pátrání nemůžeme vyloučit následující úvahy. Bylo by tak těžké si pomyslet, že by tyto artefakty obsahovaly dva druhy záznamů? První ve formě neobvyklého runového písma, které profesor Tsum Um Nui částečně s velkým úsilím rozluštil, a druhé uložené v rýhách, které jsou podobné rýhám na našich deskách? Magnetický záznam, který by bylo ovšem nutné teprve dokázat a dešifrovat. Tato domněnka není v žádném případě pouhou spekulací. Sovětským vědcům se přece podařilo, v době, kdy byly v Moskvě zkoumány kamenné disky, určit jako další příměsi ještě hliník a křemík. To nám dává podnět k domněnkám, že tyto prvky tvořily v rýhách disků jakýsi druh magnetické stopy podobným způsobem, jak to existuje také u našich magnetofonových pásků. „Gramofonové desky z vesmíru“? Proč ne? Vyspělé, technicky vysoce vyvinuté rase z cizích světů musí být přiznány nutně i odpovídající vědomosti, aby takovéto signály mohla zanechat. Zdá se však, že na jedno tito „malí s velkými hlavami“ nepamatovali. Nezávisle na našich vědeckých a technických možnostech nám netolerantnost a v určité míře i omezenost brání pokročit dál. Nový impuls je tady!